

AD ASTRA PER IGNEM

-HORATIO-

A la Brígida Portalet, una de les dues últimes sobrevivents, juntament amb la seva neta Remei, de la nissaga de guardianes del *Ordo Memoriae*¹, se li va glaçar l'ànima quan contemplà la devastació des de dalt de la muralla de Balaguer. Havia arribat l'hora.

Corria l'any 2147 i un experiment fallit de l'Observatori de Recerca Quàntica (ORQ) havia immergit la ciutat en el més profund dels caos. L'assaig que pretenia crear un canal estable cap a una dimensió desconeguda va obrir, sense voler, una fissura entre mons. Des de l'esquerra, una força aliena va emergir: els *Arrelats*, una entitat parasitària que s'alimentava de l'existència mateixa. A mesura que s'estenien, desconnectaven la matèria del temps i de l'espai, convertint tot allò que tocaven en un buit absolut. La ciutat estava condemnada a desaparèixer.

La Brígida mentre descendia de la muralla i anava a buscar la seva neta, va comprendre, per fi, el significat dels versos que de generació en generació s'havien tramès les guardianes.

*De les ombres creix la desgràcia,
arrel fonda que vol devorar,
només la flama d'ales feréstegues
podrà la ciutat alliberar.
Quan vint-i-set voltes al sol hagi alçat,
una dona aixecant la veu en la nit
trençarà el son del destí beneït.*

La Remei Llasera estava preparant el sopar quan la seva àvia va entrar a la casa com una exhalació.

¹ L'ordre de la memòria

—Remei! —va cridar des de la porta— ha arribat el moment del relleu.

—Què vols dir?

—Únicament l'Harpia pot salvar Balaguer —seient a una cadira de la cuina—. Ja saps que dorm sota un encanteri antic i només pot despertar-se d'una manera. Sols una dona de vint-i-set anys pot trencar el conjur.

La Remei havia crescut escoltant les històries de l'àvia sobre els misteris ocults de la ciutat. Una d'aquestes faules explicava que una Harpia encisadora, guardiana i protectora de la ciutat, va ser atrapada per un encanteri d'unes magues envejoses de la seva bellesa, que la convertiren en una efígie de pedra que des d'aleshores, ja feia més de mil anys, presidia l'entrada a la ciutat pel pont de Sant Miquel.

— I... jo tinc vint-i-set anys —amb un nus a la gola— I com la podré despertar?

—Les paraules que la van condemnar a un son etern i les que la poden despertar es van escriure en un pergamí daurat que resta a la Biblioteca de les Ombres Perdudes...

—La Biblioteca de les Ombres Perdudes? —amb incredulitat— No havia desaparegut?

—No. Està enterrada sota el convent de Sant Domènec.

Aquell vespre, la Remei, amb un fanal i guiada per un planell antic, es va endinsar a través d'un passadís que sortint des de l'església de Santa Maria i passant per sota del riu Segre arribava davall mateix del convent.

Després d'un viratge, la pols i l'olor de paper antic li van confirmar que havia arribat. Entre prestatgeries cobertes de teranyines i llibres mig descompostos, la Remei va albirar un pergamí daurat, on en una llengua desconeguda per ella, hi havia escrita una sola frase. No va poder evitar llegir-la en veu alta:

Ad astra per ignem²

De sobte, un tremolor va recórrer tota la ciutat. Des del vell pont que travessava el riu, una escultura de pedra va començar a esquerdar-se. L'Harpia que l'havia decorat durant

² Cap a les estrelles a través del foc

centúries va obrir els ulls i un resplendor roig com les brases de l'infern es va clavar a l'horitzó, on els *Arrelats* avançaven inexorables. Amb un batec d'ales ensordidor es va enlairar per primera vegada en segles. La seva veu va ressonar:

—Balaguer no caurà!

Des del pont de Sant Miguel la Remei va tornar a cridar: *Ad astra per ignem!*

I la batalla va començar.

El cel de Balaguer s'esquinçà amb un esclat rogenc. L'Harpia, amb les urpes enceses en una flama magenta, desplegà les ales amb una fúria ancestral. El seu vol majestuós i imponent desencadenà una tempesta de foc. Un cicló incandescent que consumí sense pietat els *Arrelats*, reduint-los a cendres abans que poguessin alçar un crit.

Quan la llum es va dissipar, la ciutat va quedar en silenci. Tot allò que havia estat devorat pels *Arrelats* va retornar: edificis, places i fins i tot records van emergir de nou, com si mai haguessin estat esborrats. La matèria que havia estat desconnectada del temps va trobar el seu lloc original, fent que la ciutat ressorgís de les seves pròpies cendres.

L'Harpia va aterrar al costat de la Remei.

—Tu m'has despertat, i tu has salvat Balaguer —va dir amb veu profunda mentre tornava a ocupar el seu lloc al pont.

La Remei, esgotada, però satisfeta, va somriure. La ciutat era viva. Mai més tornaria a estar desprotegida. L'Harpia, la seva guardiana de pedra, i ella com a sentinella del *Ordo Memoriae* s'assegurarien que Balaguer es mantingués dempeus per segles més.